

РЕШЕНИЕ

№ 224

гр. София, 05.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 15-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Даниела Дончева

Членове: Красимир Маринов
Капка Павлова

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова
като разгледа докладваното от Красимир Маринов Въззивно търговско дело
№ 20211001000890 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. № 336526/12.07.2021 г., подадена от „Рига Палас“ АД, гр. София, район „Възраждане“, ул. „Марко Балабанов“ № 4А, вх.Б, ет. 3, с ЕИК:204798633 и „Гранд Хотел Рига“ ООД, гр. Русе, бул. „****“ № 22, с ЕИК:131254670 чрез адвокат П.А. срещу решение № 260954/11.06.2021 г., постановено по търг. дело № 1235/2020 г., по описа на Софийски градски съд в частта му, с която е признато за установено по реда на чл. 415, ал. 1 вр. чл. 422, ал. 1 ГПК, по искове на „Топлофикация Русе“ АД, гр. Русе, ул. „ТЕЦ-Изток“ № 1, с ЕИК:117005106 срещу жалбоподателите, че ответниците дължат солидарно сума от 76 964.88 лева за доставена топлинна енергия за топлоснабден имот хотелски комплекс „Р.“, бул. „****“ № 22, гр. **, по договор № 606/16.09.2005 г., със законната лихва от 26.10.2018 г. до окончателното плащане, както и 10 796.46 лева - лихва за периода от 01.06.2017 г. до 18.10.2018 г., на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 149 и сл. от ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за които суми е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 20.11.2019 г. на Софийския районен съд, 142 състав, по ч. гр. д. № 68893/2018 г.; както и „Гранд Хотел Рига“ ООД и „Рига Палас“ АД са осъдени на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплатят на „Топлофикация Русе“ АД сумата от 1 804.19 лева, представляваща направени разноски в заповедното производство и 2 901.02 лева, представляваща направени разноски в исковото първоинстанционно производство.

Жалбоподателите считат решението за недопустимо спрямо „Рига Палас“ АД. Твърдят, че това дружество не било страна по договора с ищеца и потребител на топлоенергия, съответно липсвал правен интерес от предявяване на иска по чл. 422 ГПК срещу него, доколкото предмет на

установяване било вземането по заповед за изпълнение задължение, издадена за вземане възникнало от договор, а не въз основа на друг юридически факт, какъвто бил извършения апорт на част от търговското предприятие. Предмет на иска било вземането, установено с документа, послужил за издаване на заповедта, а в заповедното производство не бил представян документ, който да сочи за длъжник „Рига - Палас“ АД. Недопустим бил иск на основания различни от тези послужили за издаване на заповедта за изпълнение, съответно на факти, различни от фактите установени в заповедното производство.

Излагат и доводи за неправилност на решението като постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и нарушение на материалния закон. Съдът допуснал нарушение на правилата на доказателствената тежест. Не обсъдил изцяло заключенията на основната и допълнителна съдебно-технически експертизи, не обсъдил и доводите на ответника, поради което стигнал до извод, без ищецът да е провел пълно и главно доказване за количеството доставена топлоенергия. От приетите по делото основна и допълнителна съдебно-техническа експертизи се установило, че през определени периоди на нефункциониране на уреда за измерване, ищецът прилагал методика за изчисление в отклонение от нормата на чл. 44 от Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм.). Съдът не съобразил и заключението на съдебно-икономическата експертиза, съобразно която неплатеният остатък по издадените от ищеца фактури към 12.07.2017 г. бил 66 882.39 лева.

В заключение посочват, че съдът при съобразяване заключенията на приетите експертизи и доводите на ответниците, би стигнал до извод за недоказаност на иска, евентуално за негова частична неоснователност. Посочените процесуални пропуски довели до постановяване на решението и в нарушение на материалния закон. Частичната неоснователност на иска за главница, обуславяла и частична неоснователност на акцесорната претенция за лихва.

Предвид гореизложеното, жалбоподателите молят апелативния съд да отмени решението в обжалваната му част. Претендира присъждане на разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК насрещната страна „Топлофикация Русе“ АД не е подала отговор на въззивната жалба.

Софийският апелативен съд, след като се запозна с доводите на страните и доказателствата по делото, намира жалбата за процесуално допустима – подадена е в законоустановения срок за обжалване по чл. 259, ал. 1 ГПК от процесуално легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалване и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, а разгледана по същество я намира за неоснователна поради следните съображения:

Производството по делото е образувано по искова молба на „Топлофикация Русе“ АД срещу „Гранд Хотел Рига“ ООД и „Рига Палас“ АД, подадена пред Окръжен съд – Русе, с която се иска да бъде признато за установено, че ответниците дължат солидарно на ищеца сумата от 76 964.88 лева, представляваща главница за продадена и доставена топлинна енергия за периода от 01.08.2016 г. до 30.04.2017 г. по девет броя фактури по договор № 606/16.09.2005 г., лихва за забава в размер на 12 650.51 лева, дължима за периода от 01.06.2017 г. до 18.10.2018 г. и законна лихва върху главницата от 26.10.2018 г. до окончателното плащане, с присъждане на разноските в заповедното и исковото производство.

В исковата молба се твърди, че ответникът „Гранд Хотел Рига“ ООД бил купувач на доставяна от ищцовото дружество топлинна енергия в имот в гр. Русе, представляващ хотелски комплекс „Р.“, бул. „***“ № 22, с абонатен № 05000000260. За периода от 01.08.2016 г. до

30.04.2017 г. ищецът доставил в имота и на ответника била предадена топлинна енергия на обща стойност 76 964.88 лева по девет броя фактури, която енергия не била заплатена. Ответникът дължал и лихва за забава за периода от падежа на всяка фактура - 30 дни след периода на доставката, до 18.10.2018 г., в размер на 12 650.51 лева. За събиране на вземанията ищецът подал заявление по реда на чл. 410 от ГПК по гр. дело № 68893/2018г. по описа на РС-София. Съдът дал указания да се предяви иск относно вземанията и за ищеца възникнал правен интерес от завеждане на производството за установяване на вземанията.

В двуседмичния срок по чл. 367, ал. 1 ГПК ответните дружества „Гранд Хотел Рига“ ООД и „Рига Палас“ АД са подали отговор, с който оспорват исковете. Възразяват, че искът бил недопустим по отношение на „Рига Палас“ АД поради липса на правен интерес, тъй като не се твърдяло този ответник да е бил страна по договор с ищеца или друг правопораждащ му факт. Производство не било местно подсъдно на Окръжен съд – Русе, поради което молят да бъде прекратено и делото изпратено по подсъдност на Софийски градски съд. Считат исквата молба за нередовна поради непълнота в обстоятелствената ѝ част и противоречието и с петитума. Оспорват исковете като неоснователни, в каквата връзка оспорват изложената в исквата молба фактическа обстановка – че за посечения период ищецът бил доставял описаните във фактурите количества топлинна енергия, съответно, че някой от ответниците дължал посочените в тях суми; че се дължала лихва за забава върху всяка от сумите по приложените към исквата молба фактури; че вторият ответник бил страна по договорно или друго правоотношение с ищеца. Също така, ответниците оспорват издадените от ищеца фактури като частни свидетелстващи документи и посочват, че доказателствената тежест за доказване на верността на съдържанието на фактурите в оспорената част била на ищеца, в какъвто смисъл и съдът следвало да разпреди доказателствената тежест. Частни удостоверителни документи били и представените от ищеца справки. Ответниците оспорват верността на съдържанието им относно вписаните количества доставена топлинна енергия, загуба и подлежащи на плащане суми, както и верността на цифрите относно показания на топломера, енергия по топломер, топлинна енергия за абонатна станция, технологични разходи и работни часове, при същите съображения относно доказателствената тежест на документите. Ответниците оспорват и верността на справката за дължими суми към 18.12.2017 г. Конкретно описват други представени от ищеца документи като неотнормирани. Оспорват представения констативен протокол от 06.06.2017 г. в частта му, в която са отчетени текущи показания на топломера, като се възразява, че той бил с невярно съдържание. Документът бил частен свидетелстващ и бил лишен от материална доказателствена сила. Тежестта на доказване била върху ищеца, което също следвало да му се укаже.

След уважаване възразението на ответниците за неподсъдност на делото пред Окръжен съд – Русе и изпращането му в Софийски градски съд, ищецът е подал допълнителна искова молба, с която уточнява, че вземането срещу втория ответник произтичало от ТЗ, съобразно който при прехвърляне на предприятие отчуждителят отговарял солидарно с правоприменика. По тази причина правоприменикът бил приел както изпълнението по договора за доставка на топлинна енергия, така и задълженията за заплащане на цената на доставената топлинна енергия. Прехвърлянето на търговско предприятие било вписано в търговския регистър и не подлежало на доказване.

В отговора на допълнителната си искова молба, ответниците оспорват обстоятелството, че „Гранд Хотел Рига“ ООД било прехвърлило на втория ответник търговското си предприятие. Първото дружество било учредило второто чрез непарична вноска, представляваща част от

търговското му предприятие. В предмета на тази вноска не били включени задълженията на ищеца по процесните фактури. По тази причина те не били преминали в имуществото на „Рига Палас“ АД и то не било солидарно задължено с „Гранд Хотел Рига“ ООД. Допустимостта да бъде извършена разпоредителна сделка с част от търговско предприятие, каквато бил апорта, била призната от правната теория и задължителна практика на ВКС.

Софийският апелативен съд, в настоящият си съдебен състав, намира, че в случая са предявени от „Топлофикация Русе“ АД срещу „Гранд Хотел Рига“ ООД и „Рига Палас“ АД обективно кумулативно съединени иски по реда на чл. 415 вр. чл. 422 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 149 и сл. ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на вземане, дължимо солидарно от ответниците на ищеца в размер на сумата от 76 964.88 лева, представляваща главница за продадена и доставена топлинна енергия за периода от 01.08.2016 г. до 30.04.2017 г. по девет броя фактури по договор № 606/16.09.2005 г., лихва за забава в размер на 12 650.51 лева, дължима за периода от 01.06.2017 г. до 18.10.2018 г. и законна лихва върху главницата от 26.10.2018 г. до окончателното плащане, с присъждане на разноските в заповедното и исковото производство, за което вземане в полза на ищеца е издадена заповед по чл. 410 ГПК за изпълнение на парично задължение по гр. дело № 68893/2018 г. по описа на РС-София.

От писмените доказателства по приложеното дело на РС-София се установява, че заповедното производство е образувано по заявление вх. на СРС № 3083740/26.10.2018 г. – п. к. 22.10.2018 г., подадено от „Топлофикация Русе“ АД за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК срещу „Гранд Хотел Рига“ ООД и „Рига Палас“ АД като солидарни длъжници в размер на 76 964.88 лева – главница, 12 650.51 лева – лихва от 01.06.2017 г. до 18.10.2018 г., законната лихва от завеждане на иска до окончателното изплащане, както и разноски: 1 775.78 лв. – адвокатско възнаграждение и 1 792.31 – държавна такса. В заявлението е посочено, че вземането произтича от продадена топлинна енергия в имот на длъжника в гр. Русе, представляващ хотелски комплекс „Р.“, бул. „***“ № 22 за периода от 01.08.2016 г. до 30.04.2017 г. по договор № 606/16.09.2005 г. Заявлението е било уважено като в полза на заявителя „Топлофикация Русе“ АД била издадена заповед по чл. 410 ГПК от 20.11.2019 г. за така претендираните суми. В срока по чл. 414, ал. 1 ГПК длъжниците са подали възражения, след което по указания на заповедния съд, заявителят е подал в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК исковата молба, предмет на настоящото исково производство.

С оглед на така установеното, предявените от „Топлофикация Русе“ АД срещу „Гранд Хотел Рига“ ООД и „Рига Палас“ АД обективно кумулативно съединени иски по реда на чл. 415 вр. чл. 422 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 149 и сл. ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД се явяват процесуално допустими като целта им е влизането в сила на издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, след установяване съществуването на вземането по съдебен ред в исковото производство, поради което и обжалваното решение се явява допустимо.

Неоснователни са възраженията по въззивната жалба, релевирани и пред първоинстанционния съд, за недопустимост на решението в частта му по отношение на втория ответник „Рига Палас“ АД. Видно е че това дружеството е посочено в заявлението на „Топлофикация Русе“ АД като солидарен длъжник относно претендираното вземане, основаващо се на договор № 606/16.09.2005 г., което именно е предмет на установяване по настоящото исково производство, а въпрос по същество е дали този ответник е страна по договора, съответно дали въз основа на него дължи на ищеца сумите по исковата молба.

Предвид гореизложеното, след като прие решението на Софийски градски съд в обжалваната му част за допустимо, на основание чл. 269 ГПК, настоящият съдебен състав извърши преценка в рамките на наведените с въззивната жалба доводи, при което намира следното от фактическа и правна страна:

Не е спорно между страните, а и от събраните по делото писмени доказателства се установява, че ответникът „Гранд Хотел Рига“ ООД, с предходно наименование „Топ Бел Ауто“ ЕООД, е собственик, след извършено на 17.11.2004 г. прехвърляне на търговско предприятие от „Рига-Хотелс“ АД, на хотел-ресторант „Р.“ в гр. ***, бул. „****“ № 22 – сграда, състояща се от високо тяло с хотелски етажи със стаи, мецанин, административни помещения и панорамен ресторант с бар, както и от ниско тяло от два блока с ресторанти, банкетна зала, летен ресторант, фойета. На 25.08.2005 г. ответникът е потвърдил заявление от 24.03.2004 г. на предходния собственик до ищеца за включване на хотелския комплекс към системата за централизирано топлоснабдяване за използване на топлинна енергия за отопление и/или топла вода. Сградата хотелски комплекс е била присъединена към топлоснабдителната мрежа въз основа на Договор от 14.09.2005 г. като е била изградена абонатна станция с прибори за измерване на ползваната топлинна енергия (средство за търговско измерване на топлинната енергия) и вътрешна инсталация.

На 16.09.2005г. ищецът и ответникът са сключили и Договор № 606/16.09.2005 г. за доставка на топлоенергия с топлоносител гореща вода, във връзка с което на ответника, като потребител, е определен абонатен номер 05000000260. Започнало е използването на топлинна енергия за отопление и горещо водоснабдяване. По силата на договора ищецът-доставчик е доставял в абонатната станция на обекта на ответника-потребител топлинна енергия съгласно заявените от него топлинни товари (чл. 4). Измерването на доставените количества топлоенергия се е извършвало непрекъснато през периода на действие на договора, чрез система за търговско мерене, одобрена и пломбирана от доставчика, а уредите са се отчитали само при валидна държавна проверка (чл. 13). Отчитането на консумираната топлоенергия се е извършвало ежемесечно от доставчика (чл. 16), като потребителят е имал право да участва чрез свой представител при отчитане на уредите или при поискване да му бъде предоставена информация (чл. 17). Потребителят е бил длъжен да заплаща дължимите суми за топлоенергия (чл. 24), като рекламации за начислена топлоенергия, предявени 6 месеца след датата на издаване на фактурата, не са се разглеждали и са се считали неоснователни. Заплащането на консумираната топлоенергия се е извършвало в 30-дневен срок след датата на издаване на фактурата (чл. 27). При просрочие на плащането повече от 30 дни след датата на издаване на фактурата потребителят е дължал лихви за забавено плащане съгласно ЗЗД (чл. 29). Цената на топлоенергията и топлоносителя се е определяла от доставчика на основата на пълните производствени разходи и предвиден процент рентабилност. Цената на енергията се е определяла по две компоненти – цена на енергия и сума за инсталирана мощност, с начисляване на ДДС (чл. 32). В договора са били уредени и случаи на прекратяване на топлоснабдяването от страна на ищеца, включително при неплатени задължения повече от 60 дни след датата на издаване на фактура.

Като писмени доказателства са приети приложените по делото Общи условия за продажба на топлинна енергия за стопански нужди на потребители от системата на „Топлофикация Русе“ АД, приети от Съвета на директорите на топлофикационното дружество и одобрени с решение № ОУ-06 от 16.07.2012 г. на ДКЕВР.

По делото е установено и това, че спиране на топлоподаването до ответника е било извършено съгласно заповед за спиране доставката на топлоенергия № 140/05.06.2017 г. на изпълнителния директор на ищцовото дружество поради неплатени задължения от ответника повече от 60 дни, от които включително по девет данъчни фактури, издадени за времето от 31.08.2016 г. до 30.04.2017 г., за сума от общо 76 964. 88 лева, ведно със справки към тях за потребена топлинна енергия, както следва: 133.32 лева по фактура № 3000069515 от 31.08.2016 г., 1 093.78 лева по фактура № 3000069714 от 30.09.2016 г., 2 881.19 лева по фактура № 3000070561 от 31.10.2016 г., 6 526.91 лева по фактура № 3000070816 от 30.11.2016 г., 11 847.86 лева по фактура № ***** от 31.12.2016 г., 19 548.85 лева по фактура № 3000072761 от 31.01.2017 г., 19 511.88 лева по фактура № 3000073731 от 28.02.2017 г., 9 994.52 лева по фактура № ***** от 31.03.2017 г. и 5 426.57 лева по фактура № 3000075678 от 30.04.2017 г.

Относно конкретните обстоятелства по спиране на топлоподаването към хотелски комплекс „Р.“ като свидетел по делото е разпитан Р. Е. П., който е служител в ищцовото дружество – инженер-механик, отговорник на район „Център“, гр. Русе. Свидетелят твърди, че са спрели топлоподаването заради неплатени сметки, при което са демонтирали топломера и изготвили протокол, в който отразили данните от измервателния уред. По време на спирането и изготвяне на протокола присъствал представител на ответника, който подписал документа.

От страна на „Гранд Хотел Рига“ ООД не са правени рекламации относно начислената топлинна енергия по процесните фактури и същите са осчетоводени от дружеството, видно от основното заключение по приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице В. Г., а и получаване на фактурите и осчетоводяването им не е оспорено от ответника „Гранд Хотел Рига“ ООД. Отделно от това, за част от сумите по фактурите, със законната лихва за забава от датата на падежа, дължими до 03.11.2016 г., ведно с дължими суми и за предходен период, между ищеца и „Гранд Хотел Рига“ ООД е било подписано приложено по делото споразумение за плащане на просрочени задължения № 10 от 03.11.2016 г., съгласно което ответникът е направил волеизявление, че ще плати сумите до 28.02.2017 г., а на 14.06.2017 г., след спиране на топлоподаването, от „Гранд Хотел Рига“ ООД е било изпратено писмо до ищеца, също представено по делото, с изявление на ответното дружество, че няма възможност да заплати наведнъж пълния размер на дължимата за топлоенергия сума, но изразява готовност веднага да погаси една съществена част от нея.

По делото са приети от съда и неоспорени от страните заключения (основно и допълнително) по съдебно-техническа експертиза, изготвени от вещото лице инж. В. И..

Съгласно основното заключение, хотелския комплекс „Р.“ в гр. *** се снабдява с топлинна енергия посредством присъединителен топлопровод и абонатна станция, собственост на потребителя. Постъпилата топлинна енергия се измерва с определеното от ЗЕ средство за измерване за търговско плащане – топломер. Той е монтиран в абонатната станция и се отчита в края на всеки период. Отчетеното показание се записва в колона „показание на топломера ново“ на справките за потребената топлинна енергия. Разликата между величините в тази колона и стойностите в колона „показание на топломера старо“, в която е записан отчета на уреда от началото на периода е количеството топлинна енергия в Мвтч., постъпила в абонатната станция през този период - колона „енергия по топломер“. Изчислените топлинни загуби от преноса по топлопровода собственост на потребителя са в колона „технологични разходи на енергия по пренос“ от предоставените справки за потребената топлинна енергия. Анализът на справките за

потребената топлинна енергия показва, че за три от периодите (23.07.2016 г. - 23.08.2016 г.; 24.08.2016г. - 20.09.2016 г.; 21.09.2016 г. - 21.10.2016 г.) цифрата в колона „показание на топломера ново” и колона „показание на топломера старо” са еднакви. За тези периоди консумираната топлинна енергия е без топломер и е пресметната на база специфичен разход на абонатната станция през предходен неотоплителен период съобразно чл. 44 от Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм.). за посочените периоди топломерът е свален за последваща метрологична проверка. Специфичният разход на абонатната станция за един час е пресметнат като общата консумация по топломер през предходния неотоплителен период се разделя на сбора от часовете на работа на абонатната станция за периода. В конкретния случай общата консумация по топломер през неотоплителен сезон 2015 г. в размер на 152.53 Мвтч., показана в таблица 1 от заключението, се разделя на 4124 - сбора от часовете на работа през неотоплителния сезон 2015 г. и се получава специфичен разход на абонатната станция за един час - 0,0369859 Мвтч/ч., който се умножава по часовете без мерене, посочени в справката. Количеството доставена топлинна енергия за процесния период е отразено в приложение № 1 към експертизата.

Относно ценообразуването, вещото лице е посочило, че записаната сума в графа „единична цена“ на фактурите за доставена топлинна енергия съответства на утвърдената от КЕВР еднокомпонентна цена на топлинната енергия с топлоносител гореща вода (без ДДС) – 71.64 лв./MWh като сумите за топлинна енергия за хотелски комплекс „Рига“ са начислени в съответствие с действащата нормативната уредба в областта на енергетиката.

Съгласно вещото лице пресмятането на топлинните загуби от преноса по присъединителния топлопровод са извършени в съответствие с Наредба № 15 от 28 юли 2005 г. за технически правила и норми за проектиране, изграждане и експлоатация на обектите и съоръженията за производство, пренос и разпределение на топлинна енергия и на база технически данни, методика и приложен софтуер за определяне на топлинни загуби от производители на предварително изолирани тръби, тръбна изолация от микропореста гума и минерална вата. Вещото лице е посочило конкретните граници на топлопреносното трасе, а данните от пресмятането е представило в таблица 2. Уточнява, че изчислените топлинни загуби от преноса по присъединителния топлопровод са пресметнати за един час през летен и зимен период, като за определяне на топлинните загуби по трасето се умножават на топлинните загуби за съответния период по съответните часове на работа на абонатната станция - например за периода 23.07.2016 г. - 23.08.2016 г. изчислените загуби за летен период 0,008061 Мвт се умножават по 768 часа и се получават 6.191 МВтч. Според вещото лице изчислените топлинни загуби от преноса по присъединителния топлопровод отговарят на действащата нормативната уредба.

Също така, вещото лице посочва, че постъпилата топлинна енергия в процесната абонатна станция през разглеждания период се измерва чрез монтиран топломер Sharky 775, преобразувател на разход (разходомер) тип Ultraflow с qn — 15,0 m³/h, температурни датчици Pt 500 и фабричен № 44653183. Този топломер работи в абонатната станция през целия процесен период. Ищецът е предоставил на вещото лице документи за последващи проверки на топломер № 44653183 през 2014 г., 2016 г. и 2017 г., въз основа на които се установява, че топломерът е преминал на периодични метрологични проверки в съответствие с нормативните актове на ДАМТН.

В заключение вещото лице приема, че доставената топлинна енергия за процесния период от ищеца на ответника е 928.319 Мвтч като в приложение № 1 в табличен вид са показани

конкретните данни по периоди и количества.

Съгласно допълнителното заключение, за времето на липса на уред за търговско мерене (топломер) определянето на топлинна енергия се е извършвало в съответствие с чл. 44, ал. 1 от Наредба № 16-334 за топлоснабдяването - на база средни стойности на клиента, измерени при аналогични климатични условия и в съответствие с режима на потребление на топлинна енергия. В тази връзка вещото лице конкретно посочва, че методиката за изчисление, прилагана от „Топлофикация Русе“ АД при неработещ топломер през отоплителния сезон е следната: 1. Намира се период с близка средна външна температура, за който има измерване по топломер за АС. Определят се час градуси за периода с измерване по формулата: $Ч_{гр.мерене} = (19 - t_{ср.В}) * 4с$, където: $t_{ср.В}$ — средна външна температура за периода с измерване, °C Чс — работните часове на АС за периода; 2. Определя се специфичен разход за един час градус за периода с мерене по формулата: $q = Q_{ас} / Ч_{гр.мерене}$, МВтч/часградус, където: $Q_{ас}$ — енергията измерена в АС за периода с измерване; 3. Определят се час градусите за периода без уред за търговско мерене $Ч_{гр.без\ мерене} = (19 - t_{ср.В\ без.}) * Чс\ без.$; 4. Определя се енергията за периода без мерене по формулата: $Q_{ас-без} = q * Чс\ без$, МВтч. През м. ноември 2016 г. топломера в АС не е измервал в продължение на 264 часа от отчетния период със средна външна температура от 9.238 °C. Определен е аналогичен период с измерване по топломер месец март 2015 г. с период от 21.02.2015 г. до 21.03.2015 г. включително със средна външна температура от 7.376 °C и продължителност от 672 часа. През месец март 2015 г. топлоенергията отчетена по топломера в АС е 139.140 МВтч. По горната методика вещото лице прави следното изчисление: - $Ч_{гр.мерене} = (19 - t_{ср.В}) * 4с = (19 - 7,376) * 696 = 8090,304$ часградуса - $q = Q_{ас} / Ч_{гр.мерене} = 139,140 / 8090,304 = 0,017198365$ МВтч/часградус - $Ч_{гр.без\ мерене} = (19 - t_{ср.В\ без.}) * Чс\ без = (19 - 9,238) * 264 = 2577,17$ часградуса - $Q_{ас.без} = q * Чс\ без = 0,017198365 * 264 = 44.323$ МВтч.

Вещото лице посочва, че справките за потребената топлинна енергия показват, че за три от периодите (23.07.2016 г. - 23.08.2016 г.; 24.08.2016 г. - 20.09.2016 г.; 21.09.2016 г. - 21.10.2016 г.) цифрата в колона „показание на топломера ново” и колона „показание на топломера старо” са еднакви. За тези периоди консумираната топлинна енергия е без топломер и е пресметната на база специфичен разход на абонатната станция през целия предходен неотоплителен период, което е допустимо съгласно действащата нормативна база - Наредба № Е-РД-04-1 от 12 март 2020 г. за топлоснабдяването. Специфичният разход на абонатната станция за един час е пресметнат като общата консумация по топломер през предходния неотоплителен период се разделя на сбора от часовете на работа на абонатната станция за периода. В конкретния случай общата консумация по топломер през неотоплителен сезон 2015 г. в размер на 152.53 МВтч. (Таблица 1) се разделя на 4124 - сбора от часовете на работа през неотоплителния сезон 2015 г. и се получава специфичен разход на абонатната станция за един час - 0,0369859 МВтч/ч. Вещото лице отново посочва количеството доставена топлинна енергия за процесния период в приложение 1, което е 928.319 МВтч.

Въз основа на предоставени от Топлофикация Русе“ АД данни за енергията по топломер и работните часове на абонатната станция за аналогичните месеци на 2013 г. и 2014 г., вещото лице е пресметнало специфичния разход на абонатната станция за един час, които данни са представени в таблица 3. Анализът на получените стойности за константата „специфичен разход на абонатната станция за един час“, която е определяща при пресмятането на енергията без топломер показва, че за трите години тя е много близка - 0,0370 МВтч/ч, като разликата е в четвъртия знак след запетайката. Избирането на данните от неотоплителния сезон през 2015 г. за пресмятане на

енергия без топломер през неотоплителния сезон на 2016 г. е правилно, тъй като режимите на потребление са близки.

Също така, по делото се установява, че на 09.10.2017 г. е било вписано новоучреденото еднолично акционерно дружество „Рига Палас“ ЕАД с едноличен собственик на капитала „Гранд Хотел Рига“ ООД, видно от справка в търговския регистър при Агенция по вписванията. От „Гранд Хотел Рига“ ООД е била извършена непарична вноска, представляваща обособена част от търговското предприятие на дружеството, а именно комплекс хотел-ресторант „Р.“ с адрес гр. ***, ул. „****“ № 22, действащ като самостоятелно обособено търговско предприятие, включващо в себе си активи, съгласно конкретно посочени сметки, съставляващи приложение № 1 към устава, и пасиви, съгласно конкретно посочени сметки, съставляващи приложение № 2 към устава, както и право на собственост върху конкретно посочени недвижими имоти – сградите, съставляващи хотелския комплекс. Едната от посочените сметки по пасива, съгласно съгласието по чл. 73, ал. 1 ТЗ и устава (учредителния акт), част от търговското предприятие, предмет на апорта, е била 4012 и е касаела задължения към ищеца, посочени в размер на 79 990.64 лева. Преди вписването в търговския регистър е била извършена оценка на непарична вноска по чл. 72, ал. 2 ТЗ съгласно акт за назначаване на вещи лица от 31.08.2017 г. Тези обстоятелства се установяват от представените при вписването и приложени по настоящото дело съгласие по чл. 73, ал. 1 ТЗ от името на „Гранд Хотел Рига“ ООД, уставът на новоучреденото еднолично акционерно дружество и оценка по чл. 72, ал. 2 ТЗ.

Съгласно заключението по приетата от съда и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, задълженията по процесните девет фактури са били включени в сумата от 79 990.64 лева по сметка 4012, съответно са били предмет на оценката, на съгласието по чл. 73, ал. 1 ТЗ, както и устава (учредителния акт), на база Аналитична оборотна ведомост в натрупване към 31.07.2017 г. на с/ка 4012 „Доставчици на материали и услуги“. В допълнителното си заключение вещото лице е изследвало конкретно начина, по който вещите лица от оценителната експертиза по чл. 72, ал. 2 ТЗ са оценили обособената част от търговското предприятие, апортирана в капитала на новоучреденото дружество. Било е посочено, че има процент от 28.47 % разлика между активи и привлечен капитал (задължения) на цялото предприятие и на обособената част, както и че в оборотната ведомост на „Рига Палас“ АД в последствие не е имало направен запис с контрагент „Топлофикация Русе“ АД. Вещото лице е изчислило, че върху сумата по издадените девет фактури (76 964.88 лева), за времето от 01.06.2017 г. до 18.10.2018 г. е изтекла лихва за забава в размер на 10 796.46 лева съответно на промените в основания лихвен процент за периода.

По делото не се установява по отношение на посочените девет фактури, до размера от 76 964.88 лева, да е било извършено плащане или задълженията да са били погасявани по друг начин, каквито и възражения от ответниците в сроковете за отговор и допълнителен отговор на исквата молба не са били направени.

С оглед на така установеното от фактическа страна, от правна такава въззивният съд намира следното:

За да бъдат уважени предявените иски ищецът следва да докаже кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: наличието на облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия за небитови/стопански нужди между страните през иския период за процесния имот, количеството на реално доставената от него по договора топлинна енергия за процесния период и нейната стойност; а също така изпадането на длъжниците

в забава и размера на обезщетението за забава.

Не е спорно между страните по делото, че ищецът „Топлофикация Русе“ АД, освен производител на топлинна енергия, извършва и пренос на тази енергия, съгласно легалната дефиниция на § 1, т. 44 ДР към Закона за енергетиката (ЗЕ), поради което се явява и топлопреносно предприятие по смисъла на чл. 129, ал. 1 ЗЕ, чиято дейност е рамкирана от задълженията, предвидени в разпоредбата на чл. 130 от същия закон. Отношенията между топлопреносното предприятие и клиентите на топлинна енергия за небитови нужди, каквато е настоящата хипотеза, се уреждат именно от ЗЕ. Съгласно чл. 149, ал. 1 ЗЕ, в редакцията, релевантна за процесния период, продажбата на топлинна енергия се осъществява въз основа на писмени договори при общи условия по чл. 298, ал. 1, т. 2 ТЗ, които стават задължителни за страните по търговската сделка. Регламентираната в императивна материалноправна норма на 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ специална форма за сключване на договора за продажба на топлинна енергия между топлопреносното предприятие и клиентите за небитови нужди води до извода, че тя е форма за действителност на сделката.

В случая, такъв договор в писмена форма е сключен между ищеца „Топлофикация Русе“ АД като доставчик на топлинна енергия и ответното дружество „Гранд Хотел Рига“ ООД (с наименование към момента на сключване на договора „Топ Бел Ауто“ ЕООД), а именно: договор № 606/16.09.2005 г., към който са приложими горепосочените Общи условия, одобрени с решение № ОУ-06 от 16.07.2012 г. на ДКЕВР. Поради това, след като така установената от закона писмена форма за действителност на договора е спазена, то се налага извод, че между страните „Топлофикация Русе“ АД и „Гранд Хотел Рига“ ООД е налице валидно облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия по смисъла на чл. 149, ал. 1 ЗЕ, по силата на което ответникът дължи заплащане на потребената топлинна енергия, в случай, че такава е доставена от ищеца в съответните количества и за процесния период.

Спорен въпрос е дали другият ответник - „Рига Палас“ АД носи такава отговорност по процесния договор солидарно с „Гранд Хотел Рига“ ООД, който въпрос е по същество на спора, а не по допустимостта на решението в частта му относно ответника „Рига Палас“ АД, доколкото настоящото производство по установителен иск по реда на чл. 415 вр. чл. 422 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 149 и сл. ЗЕ не е извън предмета на претендираното със заявлението вземане, произтичащо от договор № 606/16.09.2005 г. На този въпрос следва да се отговори положително. Изложените от първоинстанционния съд съображения от фактическа и правна страна, обосноваващи същия извод, са правилни и законосъобразни, поради което не е нужно преповтарянето им, а на основание чл. 272 ГПК настоящият съдебен състав препраща към тях, споделяйки крайния извод, че ответните дружества „Гранд Хотел Рига“ ООД и „Рига Палас“ АД носят солидарно отговорност по процесния договор.

Неоснователни са и възраженията по въззивната жалба, обосноваващи извод, че ищецът не бил провел пълно и главно доказване за количеството доставена топлоенергия и оттам съдът не стигнал до правилния извод за недоказаност на иска, евентуално за негова частична неоснователност, като не се съобразил и обсъдил заключенията по съдебно-техническата експертиза.

Настоящият съдебен състав намира, че по делото е установено, при условията на пълно и главно доказване, че ищецът - топлопреносно предприятие, е доставял в хотелския комплекс „Р.“ в гр. *** топлинна енергия за процесния период и в твърдените от ищеца количества (928.319 Мвтч),

като въз основа на данните на средството за търговско измерване по чл. 156, ал. 1 ЗЕ, съответно нормативно установения ред за определянето ѝ, стойността на доставката е била 76 964.88 лева, за което са били издадени и деветте данъчни фактури с начислен ДДС, която сума не е заплатена от ответниците на ищеца.

Срещу така направеното от ищеца остойностяване на доставената топлинна енергия не е било възразено по установения в договора от 16.09.2005 г. ред (не са правени рекламации в шестмесечен срок), а напротив - сумите, за които са били издадени деветте фактури, са били осчетоводени при „Гранд Хотел Рига“ ООД с характер на признание за направените доставки. Липсата на възражения от страна на ответника е индикация за надлежно получена и ползвана от ответника в неговия хотелски комплекс топлинна енергия, съответно че е било изпълнено задължението на ищеца да снабдява ответника с топлинна енергия, както и да поддържа обектите и съоръженията на топлинната мрежа в съответствие с техническите правила и нормативните изисквания. Дължимостта на плащането е било потвърдено частично в споразумението от 03.11.2016 г., както и в писмото на ответника „Гранд Хотел Рига“ ООД от 14.06.2017 г., но въпреки изразената готовност за плащане, сумите не са били погасени, а са останали неплатени 76 964.88 лева с ДДС.

Същевременно, горното се установява категорично и от заключенията на вещото лице по приетата от съда съдебно-техническа експертиза, които не са били оспорени от страните, в частност от ответниците-въззивници и които заключения се възприемат напълно и от настоящия съдебен състав като обективни и компетентно дадени.

От тях е видно, че за част от процесния период постъпилата топлинна енергия в хотелския комплекс „Р.“ в гр. *** е била измервана със средство за измерване за търговско плащане – топломер, който е технически изправен, преминал периодични метрологични проверки в съответствие с нормативните актове на ДАМТН.

Относно периода, през който консумираната топлинна енергия не е била отчитана от топломер (23.07.2016 г. - 23.08.2016 г.; 24.08.2016г. - 20.09.2016 г.; 21.09.2016 г. - 21.10.2016 г.), нейното количество е било изчислено на база специфичен разход на абонатната станция през предходен неотоплителен период съобразно действащата към този момент разпоредба на чл. 44 от Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм.), съгласно която при отсъствие или повреда на средства за търговско измерване количеството топлинна енергия за отчетен период се определя от топлопреносното предприятие или от производителя на база средни стойности за клиента, измерени при аналогични климатични условия и в съответствие с режима на потребление на топлинна енергия. Изводът на вещото лице, че това изчисление е в съответствие с цитираната разпоредба не е правен, както необосновано твърдят жалбоподателите, тъй като вещото лице не прави какъвто и да било анализ, коментар или тълкуване на правната норма, а въз основа на неговите конкретни изчисления чрез използването на съответни формули, данни и др., изискващи специфични познания по смисъла на чл. 195, ал. 1 ГПК, стига до извода, че пресмятането на доставената топлинна енергия за периода без топломер е направено от топлопреносното предприятие–ищец съобразно методиката, визирана в цитираната разпоредба, каквато именно е използвана и от вещо лице. Необосновани са конкретните възражения в тази връзка по въззивната жалба, тъй като е видно, че в заключенията вещото лице е изчислило количествата на топлинната енергия на база средни стойности за клиента, които са измерени при аналогични климатични условия, каквато е едно от изисквания по разпоредбата, а именно: определен е аналогичен период с

измерване по топломер месец март 2015 г. с период от 21.02.2015 г. до 21.03.2015 г. включително със средна външна температура от 7.376 °C и продължителност от 672 часа., през който месец март 2015 г. топлоенергията отчетена по топломера в АС е 139.140 МВтч.; както и същите са измерени при и в съответствие с режима на потребление на топлинна енергия, каквото е другото изисква на разпоредбата – вещото лице е определило специфичен разход на абонатната станция за един час (0,0369859 МВтч/ч.), въз основа на който е и направило съответните изчисления, като специфичният разход на абонатната станция за един час е пресметнат като общата консумация по топломер през предходния неотоплителен период е разделен на сбора от часовете на работа на абонатната станция за периода. Възражението на жалбоподателите, че изчислената енергия без топломер за периодите от 23.07.2016 г. - 23.08.2016 г., 24.08.2016 г. - 20.09.2016 г. и 21.09.2016 г. - 21.10.2016 г. била 66,1295 МВтч., а от 22.10.2016. до 21.11.2016 г. изчислената с и без топломер енергия била 69,253 МВтч., т.е. консумацията за един месец надхвърляла тази за три; също не разколебава и опровергава изводите на вещото лице, тъй като е очевидно, че консумацията на топлинна енергия през време на отоплителния сезон, част от който е посочения от жалбоподателите период от 22.10.2016. до 21.11.2016 г., е значително по-голяма от тази по време на неотоплителен сезон, част от който са останалите посочени от жалбоподателите периоди. В цялост, настоящият съдебен състав не намира, че са налице обосновани аргументи от страна на жалбоподателите, които да поставят под съмнение или опровергават достоверността и правилността на изводите на вещото лице по съдебно-техническата експертиза (основна и допълнителна), които заключения и на се оспорени от ответниците.

Следва и да се отбележи, че ответниците не са направили възражения за погасяване на процесното вземане изцяло или частично чрез плащане, а и по делото не се установява по отношение на посочените девет фактури, до размера от 76 964.88 лева, да е било извършено такова плащане или задълженията да са били погасявани по друг начин, като вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза не е имало такава задача и съответно не е изследвало този въпрос, поради което от заключението му не би могло да се установи, че е налице погасяване на процесното вземане – изцяло или частично.

Предвид гореизложените съображения, твърдението на ищеца за солидарна отговорност на ответниците за сумата от 76 964.88 лева – главница, е основателно, поради което и така предявения иск следва да бъде уважен, включително и за дължимост на законната лихва върху главницата, считано от 26.10.2018 г. до окончателното плащане, както и 10 796.46 лева - лихва за периода от 01.06.2017 г. до 18.10.2018 г., а така също и за направените от ищеца разноски в заповедното и исковото производство.

Поради това и при съвпадане изводите на двете съдебни инстанции, на основание чл. 271, ал. 1 ГПК решението на градския съд в обжалваната му част следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Водим от горното, настоящият съдебен състав на Апелативен съд – София

РЕШИ:

Потвърждава решение № 260954/11.06.2021 г., постановено по търг. дело № 1235/2020 г., по описа на Софийски градски съд **в обжалваната му част** – с която е признато за установено по реда на чл. 415, ал. 1 вр. чл. 422, ал. 1 ГПК, по искове на „Топлофикация Русе“ АД, гр. Русе, ул. „ТЕЦ-

Изток“ № 1, с ЕИК:117005106 срещу жалбоподателите, че ответниците дължат солидарно сума от 76 964.88 лева за доставена топлинна енергия за топлоснабден имот хотелски комплекс „Р.“, бул. „***“ № 22, гр. ***, по договор № 606/16.09.2005 г., със законната лихва от 26.10.2018 г. до окончателното плащане, както и 10 796.46 лева - лихва за периода от 01.06.2017 г. до 18.10.2018 г., на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 149 и сл. от ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за които суми е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 20.11.2019 г. на Софийския районен съд, 142 състав, по ч. гр. д. № 68893/2018 г.; както и „Гранд Хотел Рига“ ООД и „Рига Палас“ АД са осъдени на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплатят на „Топлофикация Русе“ АД сумата от 1 804.19 лева, представляваща направени разноси в заповедното производство и 2 901.02 лева, представляваща направени разноси в исковото първоинстанционно производство.

Настоящото решение **подлежи на касационно обжалване** при наличие основанията по чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването на препис от същото на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____